

Határtalanul program Weiss – Fogarasy 2022

KUCSERA TAMÁS BESZÁMOLÓJA

Erdélyi kirándulás

... Utunk egy áprilisi hajnalon vette kezdetét célállomásunk felé, Székelyföldre, Gyergyószentmiklóstra. Láttam reggel a társaimat bejönni, majd a buszba pakolni a bőröndjüket. Az álmoság és a várakozás egyaránt tükröződött az arcokon. Miután megkaptuk a reggeli csomagunkat, 6 óra 15 perckor nekivágtunk a közel 12 órás utunknak.

Miután átértünk a határon és mindenki megkapta az SMS-t, hogy „Üdvözöljük a RO hálózatán!”, szinte a lelki szemeimmel láttam, ahogy Csaba tanár úr feláll és így szól: „Hazajöttünk!”. Nem sokkal később Nagyváradon álltunk meg és tettünk sétát a város központjában, ahol a Holnapos költők, (köztük Ady Endre) szobraival is fotózkodtunk. Nagyváradai sétánk után, 8 órás utazást követően, egy medvével is találkoztunk a hegyeken átvezető úton, megérkeztünk a szállásunkra, a gyergyószentmiklósi testvériskolánk kollégiumába, ahol már meleg étellel vártak minket.

Kedden megnéztük a székelyföldi szöttesművészetet bemutató alkotásokat, az ősi jelképekkel gazdagon díszített festett tojásokat a tájházban. Napunk második felében egy előadást hallgatunk meg az évszázadok óta itt élő örményekről a kollégiumunk közvetlen szomszédságában található örmény katolikus templomban. Az örményekről szerzett ismeretekkel a tarsolyunkban nekivágtunk

egy közel 1 órás túrának a város fölötti hegygerincen épített zarándokkápolnához. Festőien csodás szemszögből láthattuk Gyergyószentmiklóst, és még hógolyózni is tudtunk.

Szerdán Székelyudvarhelyen kezdtük utazásunk, ahol közös történelmünk kiemelkedő alakjainak a mellszobrait láthattuk, valamint a székely magyarságról hallhattunk néhány megszívlelendő gondolatot kísérlőnkől. Kovács Sándor bácsitól. A szoborpark után Székelykeresztúrra látogattunk, Székely Mária tanárnőnk szülőföldjére, ahol a Berde Mózes Unitárius Gimnáziumban nem akármilyen fogadtatásban volt részünk, hiszen a gyerekek élő zenével kísért néptáncsal kedveskedtek. Székelykeresztúron Petőfi Sándor emlékét is nagy tisztelettel őrzik a helyiek, hiszen itt szállt meg utoljára 1849 augusztusában, eltűnése előtt. Petőfi körtefája legendaként él a köztudatban, talán itt írta utolsó versét is.

A nap folyamán kegyeletünket róttuk le Orbán Balázs, a székely népet először bemutató tudós sírjánál Szejken, és Tamási Áron író sírhelyénél, Farkaslakán.

Csütörtökön a befogadó iskolával ismerkedtünk meg részletesen, betekintést nyertünk a kulisszák mögé, láttuk a tan- és oktatótermet, bepillantottunk a szakmai képzéseknek helyt adó műhelyekbe. (pl. asztalos-, autószerelő szakma, mechatronika) Vizonzásképp iskolánk rendész és honvéd-kadét képzésében résztvevő diákjai gyakorlati bemutatót tartottak a Fogarasy vezetősége, tanárai és diákjai előtt. Ebédünk elfogyasztása után a közeli Sűgő-barlanghoz látogattunk el. Az odavezető út az izmot és az akaratot egyaránt próbára tette. Este testvériskolánk diákjai sulidisco-t szerveztek nekünk, afféle búcsúztatóként.

Pénteken a Szent-Anna-tóhoz vezetett az utunk, amit körbe is sétáltunk. A tóhoz vezető utat kétféleképpen tehettük meg: volt egy kényelmes betonút és egy kacskaringós erdei ösvény. Természetesen a könnyebb utat választottuk, ám visszafelé mindenkinek az ösvényen kellett visszamennie a buszhoz. Itt a csapatunk 2 részre oszlott, az egyik része maradt pihenni, míg a másik fele a mohos tőzegláp tanösvényen tett kirándulást. Miután újra teljes volt a csapat, új úticélunk a Nyerges-tető lett. Ezt a helyet a magyar Thermopülainak is nevezik. 1849. augusztus 1-jén, a szabadságharc vége felé itt, a Nyergestetőn egy maroknyi honvéd- huszár közel fél napon át feltartóztatta a több mint tízszeres túlerővel támadó orosz-osztrák sereget. Kányádi Sándor Nyergestető c. költeménye is segít az esemény megidézésben, melyben e sorok olvashatók: Évszázados az az erdő,/ áll azóta rendületlen,/ szabadságharcosok vére / lüktet lenn a gyökerekben,/ mert temető ez az erdő,/ és kopjafa minden szál fa,/ itt esett el Gál Sándornak / száznál is több katonája. A hely meghittsége, a csodás látvány mindenkit elvarázsolt.

Szombaton szerpentinek között sétálva megcsodáltuk a Békás-szorost, és az út végén, a Gyilkos-tó partján megismertük annak legendáját.

Vasárnap, ottlétünk utolsó napján, a reggelit követően pakoltunk be a buszba. A hazafelé vezető, már jól ismert 12 órás út előtt megtekintettük a parajdi sóbányát.

A 7 nap eseményeit összegezve mindenki fantasztikusan érezte magát. Új kalandokat éltünk át. Ismerkedtünk Székelyföld természeti szépségeivel, kultúrájával, barátságokat kötöttünk a testvériskola diákjaival. Sokat tanultunk tiszteletről, barátságról és szeretetről ezekben a napokban. Mindannyiunk számára maradandó élmény volt ez a kirándulás, és bátran kijelenthetjük, hogy értékekben gazdagabb emberként tértünk haza.